

Ályktarorð:

Hreppstjóra Staðarhrepps ber að framkvæma uppboð á umræddum stóðhesti Haralds bónda Eyjólfsssonar í Gautsdal í Austur-Húnavatnssýslu.

Málskostnaður falli niður.

Miðvikudaginn 15. maí 1963.

Nr. 47/1963. **Helgi Benediktsson**

gegn

Bæjarstjóranum í Vestmannaeyjum
f. h. bæjarsjóðs.

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Árni Tryggvason, Gizur Bergsteinsson, Jónatan Hallvarðsson og Lárus Jóhannesson og prófessor Theódór B. Líndal.

Kærumál. Ómerking héraðsdóms. Heimvísun. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Freymóður Þorsteinsson, settur bæjarfógeti í Vestmannaeyjum, kvað upp héraðsdóminn.

Sóknaraðili hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með kæru 29. marz 1963, sem barst dómnum hinn 17. apríl s.l., og krefst þess, að ákvæði héraðsdóms um frávísun verði úr gildi felld, lagt verði fyrir héraðsdómara að leggja efnisdóm á sakarefni, er frávísun sætti, og að varnaraðilja verði dæmt að greiða kærumálskostnað.

Varnaraðili hefur tekið undir kröfu sóknaraðilja, að því er varðar ákvæði héraðsdóms um frávísun, og krafizt kærumálskostnaðar af sóknaraðilja.

Samkvæmt 108. gr. laga nr. 85/1936 á héraðsdómari að taka til úrlausnar frávísunaratriði, áður en til efnisdóms komi, þannig að bera meg þau atriði undir Hæstarétt, áður en dómur er lagður á efni máls. Þetta hefur héraðsdómari eigi gert. Verður því að ómerkja héraðsdóminn og vísa málinu heim í hérað til löglegrar meðferðar.

Rétt er, að kærumálskostnaður falli niður.

Dómsorð:

Héraðsdómurinn á að vera ómerkur, og er málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar.

Kærumálskostnaður fellur niður.

Sér atkvæði

prófessors Theodórs B. Línals.

Í héraði var mál þetta flutt munnlega hinn 6. desember 1962, en 18. desember 1962 var kveðinn upp úrskurður þess efnis, að því var beint til aðilja að afla nýrra gagna, sbr. 120. gr. laga nr. 85/1936.

Umboðsmenn aðilja öfluðu nokkurra gagna samkvæmt úrskurðinum, en neituðu að verða við honum að öðru leyti.

Hinn 11. marz 1963 var málið flutt munnlega af nýju og gekk dómur í því 18. marz 1963 með þeim úrslitum, að nokkur hluti kröfu kæranda var tekinn til efnismeðferðar, en meginhluta hennar var vísað frá dómi.

Ljóst er af forsendum dómsins og ofangreindu, að frávísunin er reist á efnisatriðum málsins, sem ekki voru leidd í ljós fyrr en munnlegum flutningi þess var lokið. Voru því ekki efni til þess, að frávísunin væri tekin til athugunar fyrr en gert var, sbr. og 2. mgr. 108. gr. laga nr. 85/1936 i. f., enda á 1. mgr. greinarinnar ekki við að þannig vöxnu máli.

Aðiljar hafa með kröfugerð sinni hér fyrir dómi sýnt, að þeir vilja efnisdóm um málið í heild, og getur dómari því ekki ex officio greint sakarefni sundur, sbr. 71. og 117. gr. laga nr. 85/1936, enda um samrættar kröfur að ræða. Álitamálið var því, hvort málið var dómhæft í heild eða ekki.

Hér er hins vegar aðeins til úrlausnar hinn kærði frávísunardómur, og verður því samkvæmt ofangreindu og almennum réttarfarssjónarmiðum að ómerkja hann.

Rétt er, að kærumálskostnaður falli niður.

Dómsorð:

Héraðsdómurinn á að vera ómerkur, og er málinu vísað heim í hérað til löglegrar meðferðar.

Kærumálskostnaður fellur niður.

Dómur bæjarþings Vestmannaeyja 18. marz 1963.

Mál þetta, sem dómtekið var hinn 12. þ. m., er höfðað fyrir bæjarþingi Vestmannaeyja af Helga Benediktssyni útgerðarmanni, Vestmannaeyjum, með stefnu, útg. 24. júní 1962, birtri 2. júlí s. á., á hendur Guðlaugi Gíslasyni bæjarstjóra f. h. bæjarsjóðs Vestmannaeyja til greiðslu á andvirði uppfyllingar og tveggja húsa eða skúra á lóð vestan við Básaskersbryggju, að fjárhæð samkvæmt mati kr. 790.000.00, ásamt 7% ársvöxtum frá 1. febrúar 1960 til 22. s. m., 10% ársvöxtum frá þeim degi til 29. desember 1960, en 8% ársvöxtum frá þeim degi til 29. desember 1960, en 8% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags og málskostnað að skaðlausu. Í lok málsins breytti hann kröfum sínum á þá leið, að vextir frá 1. febrúar 1960 til 22. s. m. yrðu ákveðnir 6% p.a. í stað 7%.

Stefndi mætti í málinu og gerði þær réttarkröfur, að hann yrði algerlega sýknaður af öllum kröfum stefnanda í málinu og honum tildæmdur hæfilegur málskostnaður úr hendi stefnanda.

Með lóðarleigusamningi, dagsettum 6. og 12. nóvember 1931, milli bæjarstjórans í Vestmannaeyjum annars vegar og Héðins Valdimarssonar f. h. Olíuverzlunar Íslands h.f. hins vegar leigði bæjarstjórn Vestmannaeyja Olíuverzlun Íslands h.f. 1213,5 fermetra lóð í Skildingafjöru. Í samningnum var Olíuverzluninni heimilað að byggja uppfyllingu undir olíugeyma eða olíugeymslu á lóðinni, en frá verkinu skyldi þannig gengið, að um hættu á íkveikju eða sprengingu gæti ekki verið að ræða. Í kringum uppfyllinguna skyldi gera varnarvegg úr steinsteypu að minnsta kosti einn meter upp fyrir gólflöt uppfyllingarinnar, eins og nánar er rakið í samningnum.

Leigutímabilið var ákveðið 20 ár og leigugjaldið kr. 50.00 á ári. Segir í samningnum, að þegar leigutímabilinu lyki, verði leigutaki að sækja af nýju um leyfi bæjarstjórnar til þess að hafa olíugeymslu á uppfyllingunni, ef bæjarstjórn kys þá ekki að yfirtaka uppfyllinguna, sem leigjanda væri skylt að láta af hendi gegn endurgjaldi, sem færi eftir mati tveggja dómkvaddra manna. Síðan segir orðrétt:

„Mat þetta skal fara eftir því, hversu mikið kosta mundi þá að gera slíka uppfyllingu, en andvirði uppfyllingarinnar má ekki fara fram úr hinu upphaflega kostnaðarverði við byggingu mannvirkisins.“

Hinn 3. maí 1933 framseldi Olíuverzlunin rétt sinn samkvæmt samningnum til B.P. á Íslandi og afsalaði jafnframt olíugeymslustöð sinni á lóðinni ásamt byggingum, girðingum og öllu tilheyrandi. Söluverðið var kr. 49.053.76 og innifalin í sölunni var benzínstöð á lóð, tilheyrandi Gunnari Ólafssyni & Co. í Vestmannaeyjum.

Leigutíminn rann út 6. nóv. 1951, en var þá framlengdur um 5 ár. Var undirritað samkomulag í þá átt hinn 23. júní og 30. júlí 1952. Ákveðið var, að ákvæði lóðarleigusamningsins héldust óbreytt, en með þeirri breytingu, að afgjaldið skyldi nema 200 kr. fyrir hvern fermeter á ári eða alls kr. 2627.00 á ári.

Enn var samningurinn framlengdur um 3 ár eða til 6. nóvember 1959. Ekkert skriflegt samkomulag var þá gert milli aðilja, en fyrir liggur, að á fundi, sem haldinn var í hafnarnefnd Vestmanneyja 24. sept. 1957, mælti nefndin með framlengingu í 3 ár, en bætti við: „enda flytti félagið innan þess tíma benzínafgreiðslu sína inn undir Eiði á þann stað, sem hafnarnefnd hefur gert ráð fyrir, að olíustöð félagsins yrði.“

Á fundi hafnarnefndar Vestmannaeyja, sem haldinn var 9. janúar 1959, var samþykkt að fela bæjarstjóra að tilkynna leigutaka. að lóðarsamningurinn yrði ekki framlengdur, er hann rynni út þann 6. nóvember 1959, og jafnframt, að hafnarnefnd myndi nota sér heimild samningsins til yfirtöku mannvirkja á lóðinni. Bæjarstjóri tilkynnti leigutaka þessa ákvörðun með símskeyti, dags. 14. apríl 1959.

Með afsali, útgefnu 27. maí 1959, seldi Olíuverzlun Íslands h.f. stefnanda þessa máls öll mannvirki á lóðinni, uppfyllingu ásamt girðingum og tvö geymsluhús ásamt tilheyrandi lóðarleiguréttindum. Söluverðið var kr. 150.000.00. Stefnanda var sent afsalið með bréfi, dags. sama dag, og er fram tekið í bréfinu meðal annars, að hafnarnefnd hafi sagt upp afnotum af lóðinni og tilkynnt, að samningurinn yrði ekki framlengdur. Með bréfinu fylgdi endurrit af símskeyti bæjarstjóra frá 14. apríl, sem áður getur. Jafnframt var tekið fram, að stefnanda væru aðeins seld þau réttindi, sem félaginu bæri.

Með yfirlýsingu, dags. 25. júní 1959, staðfesti B.P. á Íslandi h.f., að afsalið væri gefið í sínu umboði og með fullu samþykki sínu.

Bæjarstjórinn í Vestmannaeyjum mótmælti þegar sölunni sem heimildarlausri, en með dómi Hæstaréttar, uppkveðnum 20. marz 1961, var salan metin gild, og viðurkennt, að stefnandi hefði við söluna orðið löglegur eigandi lóðarleiguréttindanna og tilheyrandi mannvirkja. Hins vegar var viðurkennt, að lóðarleigusamningurinn hefði fallið úr gildi 6. nóv. 1959.

Að tilhlutan bæjarstjórans í Vestmannaeyjum voru hinn 23. nóvember 1959 dómkvaddir tveir menn til þess að meta mannvirki á lóðinni. Skiluðu þeir matsgerð þann 9. desember 1959, og var niðurstaðan á þessa leið:

A. Upphaflegt kostnaðarverð, miðað við verðlag 1931—1933:	
Uppfyllingin	kr. 45.000.00
Húsin eða skúrarnir á lóðinni	— 4.260.00
Alls kr. 49.260.00	
B. Kostnaðarverð mannvirkjanna, miðað við verðlag haustið 1959, eða þegar matið fór fram, en að frádreginni hæfilegri fyrningu:	
Uppfyllingin	kr. 747.000.00
Húsin eða skúrarnir	— 43.000.00
Alls kr. 790.000.00	

Við nánari athugun taldi matsbeiðandi galla á matsbeiðni og dómkvaðningu og lagði því inn nýja matsbeiðni, dags. 28. janúar 1960. Óskaði hann þar eftir, að dómkvaddir yrðu tveir óvilhallir og sérfróðir menn til þess að framkvæma mat þeirra mannvirkja á lóðinni, sem leyfð voru í lóðarleigusamningi, og yrði matið framkvæmt í samræmi við tilætlun samningsins og vísað til þeirra ákvæða, sem tilfærð eru hér að framan. Dómkvaðning fór fram 1. febrúar 1960 og voru sömu menn dómkvaddir og áður. Skiluðu þeir matsgerð hinn 4. febrúar 1960 og mátu nú einungis uppfyllinguna með tilheyrandi girðingum. Niðurstaðan var hin sama og áður. Kostnaðarverð uppfyllingarinnar, miðað við verðlag þann dag og að frádreginni fyrningu, næmi kr. 747.000.00, en upphaflegt kostnaðarverð næmi kr. 45.000.00.

Nokkru eftir að mat þetta lá fyrir, höfðaði stefndi mál gegn Olíuverzlun Íslands h.f., svo og stefnanda og fleirum, og gerði meðal annars þær réttarkröfur, að afsalinu til stefnanda fyrir uppfyllingunni og lóðarleiguréttindunum yrði riftað með dómnunum og stefndi viðurkenndur eigandi uppfyllingarinnar. Áður en dómur gekk í undirrétti „deponeraði“ stefndi í Landsbanka Ís-

lands kr. 45.000.00 á nafn Olíuverzlunar Íslands h.f., og átti þetta að vera fullnaðargreiðsla fyrir uppfyllinguna og mannvirki þar samkvæmt matsgerðinni frá 4. febrúar 1960. Dómur gekk í málinu í Hæstarétti hinn 20. marz 1961, eins og áður er að vikið, og voru þessar kröfur stefnda ekki teknar til greina. Tveim dögum síðar eða þann 22. marz 1961 „deponeraði“ þá stefndi nefndri fjárhæð á nafn stefnanda sem greiðslu fyrir uppfyllinguna.

Með beiðni, dags. 1. febrúar 1960, fór bæjarstjórn Vestmannaeyja fram á, að lögbann yrði lagt við framkvæmdum stefnanda í lóðinni og við allri starfsemi hans þar, nema að fengnu samþykki bæjarstjórnar eða hafnarnefndar Vestmannaeyja. Beiðnin var tekin fyrir í fógetarétti, og að undangengnum úrskurði 17. febrúar 1960 náði lögbannið fram að ganga. Lögbannsgerðin var síðan staðfest í Hæstarétti. Stefnda voru þó um skeið leyfð afnot eignarinnar til fiskverkunar og hélt hann þeim afnotum til 1. ágúst 1960. Eftir það virtist stefndi hafa tekið við vörzlum og umráðum eignarinnar og eftir að hæstaréttardómur féll, hefur stefndi notað eignirnar í sína þágu.

Í máli þessu gerir stefnandi kröfur til, að stefndi verði dæmdur til að greiða honum andvirði eigna sinna á lóðinni, uppfyllingarinnar og tveggja húsa, með kr. 790.000.00. Fjárhæðin er byggð á matsgerðinni frá 9. desember 1959 og vaxtakröfu sína miðar stefnandi við þann dag, er beiðnin um lögbann kom fram. Kveðst stefnandi ekki þurfa að hlíta því að fá aðeins greitt upphaflegt kostnaðarverð fyrir uppfyllinguna, þrátt fyrir áður tilvitnað ákvæði samningsins, þar eð því verði ekki lengur beitt vegna brostinna forsendna. Á þeim tíma, sem liðinn er frá því samningurinn var gerður, hafi verðgildi peninga fallið gífurlega og komi ekki til, að slíkt hafi verið haft í huga, er ákvæðið var sett. Heldur muni tilætlunin einungis hafa verið að tryggja, að leigusali þyrfti ekki að sæta því að kaupa mannvirki hærra verði en kostnaðarverð þeirra nam, þótt lóð og verðmæti á henni hafi hækkað vegna skipulagsbreytingar og aukinnar eftirspurnar eftir lóðum. Svo bendir hann á, að umrætt ákvæði eigi ekki við um húsin á uppfyllingunni og ætti því ekki að orka tvímælis, að hann ætti heimingu á að fá endurgjald fyrir þau, eins og matið segir til, enda hafi þau verið byggð með vitund og samþykki bæjaryfirvalda.

Stefndi telur hins vegar, að ákvæði samningsins beri að skýra, eins og orðin segi til um. Samningurinn taki fram skýr-

um orðum, að endurgjald fyrir uppfyllinguna megí ekki fara fram úr upphaflegu kostnaðarverði. Ákvæði þetta sé eðlilegt, þegar þess er gætt, að samningurinn átti að gilda um langan tíma — 20 ár — og ársleigan lág og óbreytanleg allan leigutímann. Sú fjárhæð, er svari til upphaflegs kostnaðarverðs, hafi stefnanda staðið til boða og henni verið „deponerað“ á hans nafn í Landsbanka Íslands. Frekari greiðslu fyrir uppfyllinguna eigi hann engan rétt til. Þá heldur stefndi því fram, að stefnandi eigi engan rétt til endurgjalds fyrir húsin eða skúrana á uppfyllingunni. Í samningnum sé hvergi minnzt á hús þessi og aldrei hafi verið gengizt inn á að greiða endurgjald fyrir þau, er leigutímanum lyki, og ekki sé vitað til, að leitað hafi verið samþykkis bæjaryfirvalda til byggingar þeirra. Húsin hafi verið með öllu verðlaus fyrir hafnarsjóð, enda hafi hann látið brjóta þau niður, er hann tók við uppfyllingunni til eigin nota. Stefnanda hefði borið að flytja húsin burtu, stefnda að kostnaðarlausu, og þar eð hann lét það undir höfuð leggjast, beri honum að greiða stefnda kostnaðinn við að brjóta þau niður. Stefndi hefur þó ekki sett fram ákveðnar kröfur í þá átt í máli þessu.

Eins og framanritað ber með sér, greinast kröfur stefnanda í tvo liði, annars vegar andvirði uppfyllingarinnar, kr. 747.000.00, hins vegar andvirði húsa eða skúra á uppfyllingunni, kr. 43.000.00. Verður rætt um báða þessa liði hér á eftir.

Andvirði húsanna, kr. 43.000.00.

Að tilhlutan réttarins var leitazt við að komast fyrir um, hvort húsin eða skúrarnir hefðu verið reistir með samþykki bæjaryfirvalda. Lagt var fram vottorð frá skrifstofu bæjarstjóra, og er þar fram tekið, að í fundargerðabókum hafnarnefndar Vestmannaeyja og byggingarnefndar Vestmannaeyja verði ekki fundin neins konar heimild til handa Olíuverzlun Íslands h.f. til þess að reisa byggingar á olíuuppfyllingunni. Jafnframt var þess getið, að fundargerðarbækur hafnarsjóðs væru fyrir hendi frá árinu 1930 og eftir þann tíma, en elztu fundargerðarbækur byggingarnefndar, sem til væru, séu frá árinu 1937. Eftir að málið hafði verið munnlega flutt, fékk rétturinn í hendur eftirrit af fundargerðum þeirra funda hafnarnefndar á árunum 1930 og 1931, sem tóku til meðferðar samninga við Olíuverzlunina um olíuportið. Sýna þær, að á þeim tíma er hvergi minnzt á byggingu skúra eða húsa á lóðinni. Teikning hefur verið lögð fram af húsum þessum, annað er lítil skrifstofa við innganginn í olíuportið, en hitt er bílskúr móti inn-

gangi. Teikningin er dagsett 7. október 1931 og er ekki árituð af hafnar- eða bygginganefnd. Fundargerðirnar sýna, að alllöngu áður eða þann 11. júlí 1931 lá fyrir uppdráttur af uppfyllingunni, sem hlaut samþykki hafnarnefndar. Með því að fyrirbyggjandi gögn eru á þann veg, sem nú hefur verið lýst, og báðir aðiljar sammála um, að ekki megi fara með hús þessi sem hluta af uppfyllingunni, þá þykir ekki heimilt að líta svo á, að stefndi hafi tekið á sig skyldu til að greiða endurgjald fyrir þau. Verður stefndi því sýknaður af þessum kröfulið.

Andvirði uppfyllingarinnar, kr. 747.000.00.

Hér að framan er þess getið, að við yfirtöku uppfyllingarinnar átti stefndi samkvæmt samningnum að greiða endurgjald eftir mati, „en andvirði uppfyllingarinnar má ekki fara fram úr hinu upphaflega kostnaðarverði“, eins og fram er tekið í samningnum. Aðilja greinir mjög á um skýringu þessa ákvæðis. Að sögn umboðsmanna þeirra er þess ekki lengur kostur að fá upplýsingar frá þeim, sem að samningsgerð stóðu, er veiti vitneskju um, hvað fyrir þeim hafi vakað, er ákvæðið var sett. Leigutaki seldi stefnanda leiguréttindi sín ásamt öllum eignum á lóðinni fyrir kr. 150.000.00, eins og áður segir, og gefur það bendingu um, að hann hafi álitist réttindi sín minna virði en stefnandi telur. Í fundargerðarbókum hafnarnefndar kemur fram, að 9. febrúar 1931 setti hafnarnefnd Vestmannaeyja fram þá tillögu, að lóðin yrði leigð til 40 ára, en að þeim tíma liðnum félli uppfyllingin endurgjaldslaust til hafnarsjóðs. Jafnframt skyldi ársleigan vera lág, en þó ekki minni en sú leiga, er bærinn þyrfti að greiða ríkinu fyrir lóðir við höfnina. Á fundi, sem haldinn var 5. maí s. á., kemur í ljós, að Olíuverzlunin vildi ekki ganga að því skilyrði, að uppfyllingin félli endurgjalds- laust til bæjarfélagsins að 40 árum liðnum, og á fundi, sem haldinn er 15. júní, virðist gengið út frá, að aðiljar séu orðnir sammála um, að lóðin skuli leigð í 20 ár, en að þeim liðnum geti hafnarsjóður keypt uppfyllinguna. Ekki er þar minnst á, hvernig endurgjaldið skuli ákveðið. Af fundargerðunum er ljóst, að hafnarnefnd hafði íhlutun um, hvernig frá uppfyllingunni skyldi gengið, auk þess sem hún að sjálfsgöðu ákvað, hvar hún yrði staðsett. Virðist mega ganga út frá, að gert var ráð fyrir, að uppfyllingin gæti komið hafnarsjóði að notum, er leigutíma lyki, og tilætlun aðilja hafi verið, að raunverulegt endurgjald kæmi fyrir hana. Verður því að fallast á, að verðfall á pening- um geti skipt máli, þegar ákveða skal endurgjaldið, er stefnda

ber að greiða fyrir uppfyllinguna. En eins og áður segir, var samningurinn framlengdur á árinu 1952 með þeirri einni breytingu, að ársleigan hækkaði frá því sem áður var og leigutaki lýsti yfir skriflega, að hann skuldbindi sig til að halda í öllu skilmála samningsins. Yfirlýsing þessi virðist einnig ná til ákvæða samningsins um endurgjald fyrir uppfyllinguna, enda er fram tekið þerum orðum í yfirlýsingu bæjarstjóra, samþykkttri af leigutaka, að ákvæði samningsins haldist óbreytt. Líta verður því svo á, að samningurinn hafi verið endurnýjaður í umrætt sinn, og hafi því meðal annars verið enn samið um, að endurgjald fyrir uppfyllinguna færi ekki fram úr upphaflegu kostnaðarverði. Mismunur á upphaflegu kostnaðarverði og kostnaðarverði 1952 kemur því ekki til álita, er ákvæða skal endurgjald fyrir uppfyllinguna. Hins vegar virðist ekki heimilt að líta svo á, að með endurnýjun samningsins hafi leigutaki firrt sig endanlega rétti til að krefjast frekara endurgjalds en upphaflegs kostnaðarverðs, hvernig svo sem verðlag breyttist. Stefnandi kann því að eiga heimtingu á meira endurgjaldi en upphaflegs andvirðis uppfyllingarinnar. Fer það eftir því, hvort verulegur mismunur varð á kostnaðarverði uppfyllingarinnar frá því samningurinn var endurnýjaður 1952 og þar til stefndi yfirtók uppfyllinguna 1959, en þessi mismunur er ekki það sama sem breyting á vísitölu á þessum tíma. Rétturinn benti á með úrskurði, að æskilegt væri að fyrir lægi mat dómkvaddra manna um kostnaðarverð uppfyllingarinnar á tímabilinu 1. nóvember 1951 til 30. júlí 1952, sem byggt yrði á verðlagi á vinnu og efni á þeim tíma og miðað við þær aðstæður, sem þá voru fyrir hendi, og síðan gerður hæfilegur frádráttur vegna fyrningar. Umboðsmenn beggja aðilja lýstu þá yfir skriflega, að þeir myndu ekki verða við ábendingu réttarins, þar eð þeir gætu ekki komið auga á, að matið hefði nokkra þýðingu fyrir málið, en myndi hins vegar hafa í för með sér mikinn kostnað. Var þeim þá bent á af réttarins hálfu, að þessi afstaða þeirra kynni að valda því, að málinu yrði vísað frá réttinum. Afstaða þeirra hélzt þó óbreytt, og hefur mat þetta ekki farið fram.

Samkvæmt því, sem hér að framan er rakið, má telja sennilegt, að stefnandi eigi rétt til hærri fjárhæða fyrir uppfyllinguna en upphaflegs kostnaðarverðs, sem þegar hefur verið „deponerað“ á hans nafn. En gögn málsins veita ekki nægar upplýsingar til þess að skera úr þessu eða til þess að ákvæða endurgjaldið með nægilegri vissu. Og þar sem ekki hefur

fengizt úr þessu bætt, þrátt fyrir ábendingu réttarins, þykir bera að vísa þessum kröfulið frá réttinum.

Rétt þykir að ákveða, að málskostnaður falli niður.

Dómsorð:

Framangreindum kröfulið er vísað frá réttinum.

Að öðru leyti skal stefndi, bæjarstjórinn í Vestmannaeyjum f. h. hafnarsjóðs Vestmannaeyja, vera sýkn af kröfum stefnanda, Helga Benediktssonar, í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.

Mánudaginn 20. maí 1963.

Nr. 33/1962. **Héraðsrafmagnsveitur ríkisins**

(Kristján Eiríksson hrl.)

gegn

Páli Jónssyni (Friðrik Magnússon hrl.)

og gagnsök.

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Árni Tryggvason, Gizur Bergsteinsson, Jónatan Hallvarðsson og Lárus Jóhannesson og prófessor Magnús P. Torfason.

Skaðabótamál.

Dómur Hæstaréttar.

Aðaláfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 19. marz 1962, að fengnu áfrýjunarleyfi 7. s. m. Krefst hann lækkunar á dómkröfum gagnáfrýjanda og málskostnaðar í Hæstarétti úr hendi hans.

Gagnáfrýjandi hefur skotið málinu til Hæstaréttar með stefnu 29. marz 1962, að fengnu áfrýjunarleyfi 27. s. m. Krefst hann þess, að aðaláfrýjanda verið dæmt að greiða kr. 291.842.50 með 6% ársvöxtum af kr. 83.277.70 frá 19. marz 1955 til 20. febrúar 1960 og 8% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags svo og 6% ársvöxtum af kr. 208.564.80 frá 14. nóvember 1958 til 20. febrúar 1960 og 8% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags. Þá krefst gagnáfrýjandi